

КРАЛІСТВО

ВІСІДІЯ

АРИДА

Остров на душевната магия

Символ – сапфир

БАЛУКА

Остров на елементалната магия

Символ – рубин

МОРНЮТ

Остров на преобразяващата магия

Символ – розов берил

КЮРМАНА

Остров на мисловната магия

Символ – оникс

КЕРОСТ

Остров на времевата магия

Символ – аметист

СУНТОСУ

Остров на лечебната магия

Символ – смарагд

ЗУДО

Остров на проклятията

Символ – опал

Глава 1

Днешният ден сякаш е създаден за плаване.

Солта на океана обгръща езика ми и аз се наслаждавам на усещането. Горещината на късното лято е усмирила водата, която е в покой, докато я наблюдавам от палубата, облегната на десния борд на кораба.

В далечината се простират тюркоазени води, пълни с пасажии от сини бодлоперки и жълтоопашати луциани, които се разпръскват при приближаването на кораба ни и намират убежище под тънките слоеве морска пяна. През сутрешната мараня прозират очертанията на обгърнати от облаци планини, които оформят най-северния остров на кралството – Морнют. Това е един от шестте острова, които все още не съм виждала, но един ден ще управлявам.

– Къде отиваме? – питам. – До вулканите на Валука? В джунглите на Сунтосу? – Времето е достатъчно спокойно и думите ми се понасят към носа на кораба, където е застанал баща ми, вперил поглед в океана.

Годините, прекарани в плаване из моретата, са оставили фини бръчици по загорялата му маслинена кожа, които го карат да изглежда по-възрастен от четридесетте му години. Придават му и по-строг вид, което ми допада. Върховният анимант на Арида, кралят на Висидия, винаги трябва да изглежда страховит.

– Морето е опасен звяр, Амора – казва ми. – А ти си прекалено ценна, за да те изгубя. Но ако тази вечер успееш да докажеш силата си на поданиците ни, ще знам, че си способна да го надвиеш. Засега се съсредоточи върху това да заслужиш трона.

Тъмнокафявите му очи се впиват в моите, когато ми се усмихва.

– И върху обявяването на годежа си.

Усещам буца в гърлото си. Ферик е добър мъж, ако мечтаеш да се омъжиш за познат от детството. Аз, обаче, предпочитам множеството ухажори и подаръците, с които ме засипват.

Сладкиши, напитки и рокли от най-скъпите платове – и всичко това, за да спечелят сърцето на впечатлителната принцеса, която смятат, че съм. Момчетата в кралството си мислят, че могат да купят любовта и титлата ми, а аз им позволявам да се залъгват. Нищо не може да се сравни с пищните дрънкулки от въодушевени ухажори, а на мен не ми се иска да слагам край на щедростта им.

– Готова ли си? – думите на баща ми са тихи, но твърди. Нещо едва доловимо се променя в очите му и разбирам, че вече не говори за приближаващия ми годеж.

Инстинктивно посягам с ръка към кожената чантичка, почиваща на бедрото ми. Съдържанието вътре издрънчава, когато докосвам твърдите му ръбове.

– Готова съм – казвам, макар думите да звучат по-смело, отколкото се чувствам. Въпреки че съм единствено дете на краля, поданиците ми няма просто да ми връчат короната и да ми позволят да управлявам, само защото по рождение имам това право. Тук, в кралство Висидия, трябва да се докажа пред тях, за да заслужи наследството си. За целта трябва да им демонстрирам аридианската си магия. Магия, която тече единствено в кръвта на семейство Монтара.

Тази вечер имам само един опит да докажа, че съм достойна да нося титлата Върховен анимант – господар на душите. Но народа ми няма да се задоволи единствено с добра демонстрация на умения. Той очаква да покажа превъзходство и аз ще му дам точно това. До края на вечерта ще му докажа, че за трона няма по-достоеен претендент от мен.

Просторни планини, покрити с буйна зеленина, и стръмни склонове се простират пред нас, докато морето носи кораба ни към пристанището на Арида – моят роден остров. Скалите са обрасли с биолюминесцентна растителност¹, която макар и

¹ Биолюминесценция – процес на излъчване на светлина от жив организъм. – Бел.ред.

красива през деня, е секваща дъха, когато бляскавите лилави и розови венчелистчета се разлистят под лунна светлина.

Гледката е великолейна, но въпреки това усещам как в гърдите ми се заражда огорчение, докато приближаваме. Опитвам се да не му обръщам внимание, но то потъва в мен като пусната котва.

Обичам Арида, но богове, какво ли не бих дала да обърна кораба и да продължа да плавам.

Платната се издуват от вятъра, който ни тласка към пристанището и се приготвяме за акостиране. От мен се очаква някой ден да застана начело на кралството, но баща ми все още отказва да ме научи на нещо толкова просто като това да управлявам „Херцогинята“. Тъй като аз съм единият от двамата потенциални наследници в семейство Монтара, той твърди, че да пътувам е прекалено голям риск. Въпреки всички години, през които му се молех и спорех с него, че би трябвало да умея да плавам, за да опозная кралството си, той почти не ми позволява да докосна руля.

Но това означава единствено, че е време да проявя повече упорство. В крайна сметка, днес е рожденият ми ден.

Оставям притесненията си да отлетят заедно с чайките, които се навъртат покрай голямата мачта и се приближавам до него. Устните на баща ми се свиват, когато му се усмихвам, защото много добре знае какво искам.

– Моля те?

Поставям гладката си ръка върху руля до задебелялата длан на баща ми, жадуваща за блясъка на загорялата му кожа и задебелите от морето мазоли – издайническият белег на всеки пътешественик.

Не остава много време преди да акостираме. Водите стават все по-плитки и яростно се удрят в страните на кораба, колкото повече се доближаваме до Арида. Малка тълпа от слуги и кралски войници вече ни очаква на червения пясък, готова да ни помете във вихрушката от приготовления за довечера.

– Не – баща ми изправя рамене, за да ме отблъсне.

Аз го заобикалям и го поглеждам право в очите:

– Да. Само този път?

Той въздиша дълбоко и мощните му гърди се надигат. Навярно усеща колко силно искам да управлявам кораба, защото за пръв път в живота ми отстъпва назад и ме оставя да хвана руля. Без да се поколебая и за секунда докосвам гладкото дърво със свободната си ръка и се опитвам да не затрепера от чувството да усещам кормилото под пръстите си.

Усещането е толкова естествено. Сякаш ръцете ми са създадени за това.

– Не бързай – казва баща ми, но го слушам с половин ухо. Корабът е точно като звяра, за който винаги съм го смятала. Готов да се впусне в приключенията, които обещава морето, да покори всичко изпредило се на пътя му. Той е силен, безстрашен и аз усещам съпротивата му да ми се подчини напълно. Този кораб е като народа ми – ще се подчини единствено на най-достойния капитан и на никой друг.

Нежно драсвам дървото с нокът и завъртам руля само с няколко сантиметра. Корабът сякаш потрепера, докато се реши да последва командата ми. Баща ми кръжи около мен, готов да се намеси, ако нещо се обърка. Но аз няма да допусна това да се случи.

Аз съм Амора Монтара, принцеса на Висидия и наследница на трона на Върховния анимант. Не съществува кораб, който не мога да управлявам. Няма нещо, което не мога да овладеея.

Силен повей на вятъра разлюлява платната и избутва плателния съд с няколко сантиметра наляво. Промяната в посоката не е голяма, но „Херцогинята“ ме предизвиква, а аз не обичам да губя битките си. Засилвам хватката си около руля и насочвам кораба в правилната посока.

Не е необходимо да вдигам поглед, за да разбере, че навлизаме в плитките води. Усещам го по движението на кораба, по начина, по който равномерното му полюшване преминава в сковано и бурно клатене.

– Хвани по-здраво с лявата ръка – гласът на баща ми е някак далечен, но следвам наставленията му. В отговор корабът изстенва.

Аз съм Амора Монтара.

Отново забивам нокти в руля на „Херцогинята“ и корабът се разтриса.

Нося силата на Арида в себе си. Ти ще ми се подчиниш!

„Херцогинята“ изревава, когато се удряме в пясъка, а сблъсъкът сякаш отеква в гърдите ми. Губя равновесие и опитвам да се хвана по-здраво, но рулят е хлъзгав от океанските изпарения, при което ръцете ми се изплъзват и удрям лицето си в него. Острите ръбове на дървото одраскват бузата ми, а корабът ми се смее, докато килът¹ потъва по-дълбоко в пясъка. Отстъпвам назад и докосвам кожата си с пръст. Когато го дръпвам, по него има следи от кръв.

Корабът победи и го знае. Не мога да си спомня, кога за последно нещо ме накара да кървя.

– Амора! – гласът на баща ми трепери от ужас. В стомаха ми се надига гняв, когато поглеждам ръцете, които ме предадоха.

Проклет кораб! Единственото, което трябваше да направи, бе да ми се подчини!

– В името на острието на Кето! Ти кървиш!

Тази вечер трябва да съм перфектна. Моментът не е подходящ за рани, които да издават слабост.

– Драскотина – опитвам се да го успокоя. – Мира ще успее да я прикрие.

Баща ми се мръщи и върху лицето му се изписва вина. Гледката кара ядът да потече във вените ми като отрова. Не кървя по негова вина. Той не е виновен, че не мога да се справя с управлението на един обикновен кораб.

Хващам го за ръка, преди да има възможността да каже каквото и да било.

Спускаме трапа² на „Херцогинята“, и се отправяме към Мира, която ни очаква на пясъка с цвят на прясна кръв, стояща измежду няколко неподвижни мъже и жени, облечени със

¹ Голяма греда, около която се изгражда корпусът на един кораб. Килът минава в средата на кораба от носа до кърмата. – Бел.ред.

² Стълба или пътека на кораб, която служи за връзка със сушата. – Бел.ред.

светли сака с ревери от розово злато. Тя носи широки черни панталони и блуза в същия цвят, която е прекалено голяма за дребната ѝ фигура, а лъскавите перлени презрамки блестят под буйните ѝ къдрици, черни като гарваново перо. Плътните бродерии от розово злато, както и дрехите ѝ, се съчетават с кралския герб, който носи гордо върху гърдите си – идентичен с този на спътниците ѝ: скелет на змиорка увит около корона от китови кости. Въпреки че разликата в годините ни не е никак голяма, върху острото лице на Мира са се появили преждевременни бръчки от прекомерна тревожност. През изминалите пет години, откакто е моя придворна дама, тя се възползва от всеки удобен случай да се суети около мен и е точно толкова покровителствена, колкото и родителите ми. Когато забелязва бузата ми, тя ахва и ме дърпа към себе си.

– Точно днес ли? – изважда носна кърпичка от джоба си и изтрива бузата ми с нея. Бурно негодувание бушува в присвитите ѝ сини очи и докато очаквам присъдата ѝ, тя се смръщва. – Раната е съвсем прясна, така че може би ще успеем да я прикрием, ако сме достатъчно бързи. Хайде, ела да те приготвим.

Поглеждам към баща си в търсене на окуражителната му усмивка. Но лицето му се смръщва, когато съветниците му започват да му шепнат тайни, които не са предназначени за все още недоказалата се наследница. Правя крачка към него, в безмълвна молба да се обърне към мен и да поиска мнението ми или да ме покани да се включа в дискусията, но Мира ме улавя за ръката.

– Знаеш, че няма да ти кажат нищо – въпреки че гласът ѝ е нежен, думите ѝ ме раздират като ноктите на звяр. – Поне не и докато не мине демонстрацията ти тази вечер.

Отблъсквам ръката ѝ и насочвам вниманието си към кораба. Дървената конструкция скърца, подигравайки ми се, докато се настанява удобно в пясъка.

Този звук отеква в костите ми и се питам – щом не мога да управлявам един кораб, как се очаква от мен да владее цяло кралство?